

โดย ศ.แสง จันทร์งาม

ในดินล้านนาไทย มีเมืองเก่าแก่อายุหลายร้อยปีอยู่หลายเมือง แต่ละเมืองมีพระธาตุเจดีย์เก่าแก่ที่คนโบราณสร้างไว้ให้คนในเมืองนั้นและเมืองอื่นๆ ได้เคารพบูชา เป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์คู่บ้านคู่เมือง เช่น พระธาตุดอยสุเทพประจำเมืองเชียงใหม่ พระธาตุหริภุญชัยประจำเมืองลำพูน พระธาตุดอยสุเทพประจำเมืองแพร่ เป็นต้น

ในสมัยสงครามโลกครั้งที่ ๒ กองทัพอันเกรียงไกรของญี่ปุ่นได้ยกพลเข้ารุกรานเกาหลี จีน และประเทศต่างๆ ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ รวมทั้งประเทศไทย และสามารถยึดครองประเทศต่างๆ ไปได้ ดังนั้น แทบทุกจังหวัดในประเทศไทย จึงมีกองทหารญี่ปุ่นอยู่ประจำบ้าง ไปๆ มาๆ บ้าง

ในล้านนาไทยมีจังหวัดหนึ่ง ซึ่งมีพระธาตุเจดีย์เก่าแก่อยู่เป็นสิংคู่บ้านคู่เมืองเช่นเดียวกับจังหวัดอื่นๆ องค์พระเจดีย์มีลักษณะเป็น ๔ เหลี่ยม ย่อมุม ยอดแหลมสูงชะลูด ข้างนอกหุ้มด้วยแผ่นทองผสมสัมฤทธิ์ มีความหนาประมาณ ๑ เซนติเมตร เรียกว่าทองจังโก ตอนสร้างเสร็จใหม่ๆ เมื่อเนื้อทองยังสุกใสองค์พระเจดีย์จะดูสวยงามมาก แต่เมื่อวันเวลาผ่านไป ผิวทองจะกลายเป็นสีดำ

ที่เมืองเก่าแก่เมืองหนึ่ง ซึ่งมีพระธาตุเจดีย์ศักดิ์สิทธิ์คู่บ้านคู่เมือง เช่นเดียวกับเมืองอื่นๆ มีวัดที่พระธาตุเจดีย์ตั้งอยู่เป็นวัดสำคัญ เจ้าอาวาสวัดนั้นนอกจากจะเป็นพระมหาเปรียญชั้นสูงแล้วยังดำรงตำแหน่งเป็นเจ้าคณะจังหวัด มีอำนาจบริหารคณะสงฆ์สูงสุดในจังหวัดอีกด้วย ท่านเป็นพระดีมีญาติโยมเคารพนับถือมาก (ขอสงวนนามท่าน เพื่อให้เกียรติแก่ผู้ล่วงลับไปแล้ว)

คราวหนึ่งท่านได้แจ้งให้คณะศรัทธาวัดทราบ ว่า ทองจิ้งโกหุ้มองค์พระธาตุที่ทำไว้ตั้งแต่โบราณกาลนั้น เก่าแก่ทรุดโทรมดำคล้ำไปทั้งองค์ ดูไม่สวยงามเลย สมควรจะซ่อมแซมเสียใหม่ เมื่อญาติโยมเห็นดีด้วย ท่านจึงสั่งให้รื้อแผ่นทองจิ้งโกลงจากองค์พระเจดีย์ทั้งหมด แล้วให้ขนไปกองไว้ใกล้ๆ ภูฏีของท่าน เอาผ้าคลุมไว้เป็นแผ่นทองจิ้งโกกองใหญ่มีน้ำหนักร้อยกว่า ๑๐ ตัน

ต่อมาปรากฏว่าแผ่นทองจิ้งโกนั้นหายไป ท่านเจ้าคณะจังหวัดแจ้งว่า ถูกพวกขโมยลักเอาไป แต่ญาติโยมส่วนใหญ่ไม่เชื่อ เพราะพวกที่อยู่ใกล้ตัวสังเกตเห็นว่า คืบวันหนึ่งมีรถบรรทุกของทหารญี่ปุ่นหลายคัน แล่นเข้าไปในวัดแล้วก็แล่นออกไปจากวัด มีเรื่องกระซิบกระซาบกันในระหว่างญาติโยมว่า ท่านเจ้าคณะจังหวัดขายทองจิ้งโกให้ทหารญี่ปุ่นเอาไปทำลูกปืนได้เงินเป็นจำนวนมาก แต่ก็ไม่มีใครกล้าและอะอะโววายเพราะเกรงกลัวบาปของท่านเจ้าคณะจังหวัด

ส่วนการซ่อมแซมพระธาตุเจดีย์นั้น ท่านได้ให้ช่างตีแผ่นสังกะสีธรรมดาให้เป็นแผ่นเรียบๆ แล้วนำไปหุ้มองค์พระเจดีย์แทนแผ่นทองจิ้งโกที่หายไป แล้ว เอาแผ่นทองปิดหุ้มแผ่นสังกะสีทั้งหมด ถ้ามองอย่างผิวเผิน จะเห็นองค์พระเจดีย์เหลืองอร่ามงามตาดี แต่ถ้าดูให้ดีจะเห็นผิวพื้นสังกะสี

โป่งพองตะปุมตะป่าไปหมด ไม่แนบสนิทราบเรียบเหมือนแผ่นทองจังกโกเดิม ความบกพร่องนี้ยังปรากฏให้เห็นชัดอยู่จนกระทั่งบัดนี้

ต่อมาไม่นาน เจ้าคณะจังหวัดได้ลาสิกขาบทยอกไปเป็นฆราวาส และปรากฏว่ามีฐานะร่ำรวยมาก ท่านได้นำเงินไปซื้อที่ดินและได้ปลูกสร้างห้องแถวให้คนเช่าหลายสิบห้อง ญาติโยมบางพวกเล่าลือกันว่า ท่านอดีตเจ้าคณะจังหวัดร่ำรวยขึ้นมาเพราะได้เงินจากการขายทองจังกโกให้ทหารญี่ปุ่นนั่นเอง

ท่านอดีตเจ้าคณะจังหวัดได้แต่งงานกับสาวงามคนหนึ่งด้วยพิธีใหญ่โตมโหฬาร และต่อมาไม่นานภรรยาท่านตั้งครรภ์ เมื่อครบกำหนดภรรยาของท่านก็คลอดลูกออกมา แต่แทนที่จะเป็นที่ยินดีปรีดาของพ่อแม่และญาติอย่างที่ควรจะเป็น ทุกคนกลับตกตลึงพริ้งเพลิดและตกใจกลัวอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน เพราะทารกที่คลอดออกมาใหม่ๆ นั้น ปรากฏว่าทั้งเนื้อทั้งตัวเป็นก้อนเนื้อแดงๆ ไม่มีหนังห่อหุ้มอวัยวะใดๆ เลย ชาวคราวเริ่มแพร่สะพัดไปแบบไฟลามทุ่งว่า นั่นเป็นเพราะผลกรรมที่ท่านลอกทองจังกโกจากพระเจดีย์คู่ม้าบ้านคู่มืองอันศักดิ์สิทธิ์ไปขายให้ทหารญี่ปุ่น ทารกผู้เคราะห์ร้ายนั้นอยู่ได้เพียงชั่วครู่ก็ตายไป

ต่อมาภรรยาของท่านก็ตั้งครรภ์อีก คราวนี้พ่อแม่ได้ประกอบพิธีบนบานเทพอารักษ์เพื่อขอให้ลูกออกมาเป็นคนที่สมบูรณ์เช่นทารกธรรมดาทั่วไป แต่เมื่อภรรยาคลอดลูกออกมา ประวัติศาสตร์ก็ซ้ำรอยอีก ลูกคนที่ ๒ เป็นเพียงก้อนเนื้อแดงเถิกอีก อยู่ได้ครู่เดียวก็ดิ้นรนขาดใจตายไป ท่ามกลางความสังเวชสลดใจของคนทั้งปวง คราวนี้แม้แต่คนที่ไม่ยอมเชื่ออกุศลกรรมของท่านอดีตเจ้าคณะจังหวัดก็เชื่อสนิท

เคราะห์กรรมของอดีตเจ้าคณะจังหวัดยังไม่หมดสิ้น เพราะต่อมาไม่นานภรรยาของท่านได้จากท่านกลับไปอยู่บ้านแม่ เพราะเธอไม่สามารถจะทนอยู่กับเขาได้ มีข่าวแพร่สะพัดไปว่า บางวันขณะที่สามีนอนหลับภรรยาเห็นร่างของสามียาวเหยียด ศีรษะจดฝาห้องด้านหนึ่ง เท้าจดฝาเรือนอีกด้านหนึ่ง นางตกใจกลัวมาก บางวันขณะทานข้าวด้วยกัน ภรรยาเห็นศีรษะของสามีสูงจดเพดาน นี้นั้นหมายความว่าสามีของนางได้กลายเป็นเปรตไปแล้ว ทั้งๆ ยังมีชีวิตอยู่ในที่สุดเขาต้องอยู่คนเดียวด้วยความยากลำบาก

ต่อมาไม่นาน ผลกรรมจากการลอกแผ่นทองจิ้งโกขายให้ทหารญี่ปุ่น ก็เริ่มแสดงผลครั้งสุดท้าย เขาเกิดเป็นผื่นคันตามตัวมีอาการคันอย่างร้ายกาจ เขาต้องเกาทั้งกลางวันกลางคืนจนกระทั่งผิวหนังเป็นแผล เขาไปโรงพยาบาลหมอดูแล้วก็สั่งยาให้กิน แต่อาการก็มิได้บรรเทาเบาบางแต่อย่างใด มีคนบอกว่ามีหมอดี มียาดีที่ไหน เขาก็ไปซื้อมากิน เสียเงิน เสียทองไปเป็นอันมาก เมื่อเงินสดที่เก็บหมดลง เขาจำเป็นต้องแบ่งห้องแถวที่มีอยู่ขายเอาเงินมารักษาตัว แต่อาการโรคก็ไม่ดีขึ้น ตรงกันข้ามกลับทรุดหนักลงเรื่อยๆ ในที่สุดห้องแถวที่มีอยู่ก็ถูกขายไปจนหมดสิ้น ท่านอดีตเจ้าคณะจังหวัดจึงกลายเป็นคนอนาถาไร้ที่อยู่อาศัย แต่ก็ยังโชคดีที่มีญาติโยมเก่าบางคนเกิดความสงสาร ได้สร้างกระท่อมน้อยให้เขาอยู่ในบริเวณบ้านให้ช่วยเป็นยามรักษาบ้านช่อง ยามค้าคืนและแบ่งปันข้าวปลาอาหารให้กินพอประทังชีวิต

โรคร้ายของเขากำเริบยิ่งขึ้น จนกลายเป็นแผลพุพองเน่าเต็มตัวไม่มีใครอยากเข้าใกล้ ในที่สุดอดีตเจ้าคณะจังหวัดผู้เคยยิ่งใหญ่ ก็ประสบวาระสุดท้ายแห่งชีวิตลงในคืนวันหนึ่งที่กระท่อมน้อย และศพของเขาถูกญาติโยมที่เคยเคารพนับถือกันมานำไปเผาอย่างเงียบเชียบ

เรื่องนี้เป็นเรื่องจริงที่ผู้เขียนฟังมาจากพระผู้ใหญ่รูปหนึ่งที่อยู่ดีเมื่อหลายสิบปีมาแล้ว พระผู้ใหญ่รูปนั้นก็มรณภาพไปนานแล้ว จึงไม่สามารถจะไปสอบถามเรื่องราวบางอย่างได้ ดังนั้น ข้อปลีกย่อยบางเรื่องอาจจะคลาดเคลื่อนจากความเป็นจริงไปบ้าง เพราะความจำที่เป็นอนิจจังของผู้เขียน แต่เค้าโครงเรื่องส่วนใหญ่ถูกต้องตามข้อเท็จจริงอย่างแน่นอน

การให้ผลของกรรมในเรื่องนี้น่าจะมีดังนี้ ลูกสองคนที่เกิดมาโดยไม่มีผิวหนังนั้น ในชาติก่อนน่าจะเป็นคนงานในร้านอาหารแบบเปิบพิสดารที่นำเอาสัตว์เป็นๆ เช่น งูมาผูกคอแขวนไว้กับกิ่งไม้ แล้วเอามีดหันหนึ่งที่คอดึงถลกหนังออกมาจนหมดแล้วนำไปประกอบอาหารบริการแก่ลูกค้า ทั้งๆ ที่งูยังดิ้นอยู่ หญิงผู้เป็นแม่อาจจะเป็นเจ้าของร้านที่คอยสั่งการให้คนงานถลกหนังตามความต้องการของลูกค้า ส่วนท่านอดีตเจ้าคณะจังหวัดอาจจะเป็นเจ้าของร้านผู้ชายที่ไปเที่ยวซื้องูจากชาวบ้านมาซังไว้จึงได้เกิดมาเป็นพ่อของทารกไร้หนังทั้ง ๒ คน ส่วนการเป็นโรคผิวหนังจนตาย คงเป็นผลกรรมในปัจจุบันที่ไปรื้อเอาทองจิ้งโกจากพระธาตุศักดิ์สิทธิ์โบราณมาขายให้ทหารญี่ปุ่นนั่นเอง

*****

